

Arrest

nr. 321 939 van 18 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN RISSEGHEM
Messidorlaan 330/1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2024.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 24 november 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van voormelde wet.

2. Bij het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Georgië aangewezen als veilig land van herkomst. Echter, in het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd op 10 juli 2023 in het Belgisch Staatsblad, werd Georgië niet meer opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: "Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken." Ook in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Georgië niet meer opgenomen in deze lijst.

Aldus bestaat de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing niet meer.

3. Dit gegeven op zich volstaat niet om over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad immers over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Doordat Georgië niet meer in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst wordt vermeld, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. In casu lijkt het rechtsplegingsdossier voldoende gegevens te bevatten om tot zulke beoordeling over te gaan, met inachtneming van de rechten van verdediging.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet omwille van volgende redenen.

4.1. De verzoekende partij vreest de familieleden van F. omdat zij het niet zijn met haar huwelijk met F. De familie van F. sprak een bloedwraak over hen uit en heeft op de koran gezworen dat zij de verzoekende partij, haar schoonbroer V. K. en zijn neef S. iets ergs zou aandoen. Op 20 oktober werd S. dood aangetroffen in zijn tuin en op 5 november 2021 werd V. K. beschoten en geraakt in zijn rug, zo verklaart de verzoekende partij (administratief dossier, deel 4, notities persoonlijk onderhoud A. N., 22 september 2022, (hierna afgekort: NPO A.N.), p. 5 en 10).

4.1.1. In het licht van voormelde vrees geformuleerd door de verzoekende partij is het belangrijk aan te stippen dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partij haar vrees aannemelijk bevonden, dan nog blijkt uit niets dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Uit de recente COI Focus "Georgië – Algemene situatie" van 11 december 2023, aangeleverd door de verwerende partij, blijkt vooreerst dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere

onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in high-profile zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

Uit voormelde COI Focus blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift en de aanvullende nota, noch de algemene informatie waarnaar zij verwijst en/of die ze toevoegt, doet anders denken. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om een gebrek aan nationale bescherming bij een terugkeer naar Georgië aan te tonen. De verzoekende partij selecteert selectief uit de voorgelegde algemene informatie en poogt alzo de beschermingsmogelijkheden op de korrel te nemen. Tevens verwijst zij onder meer naar het oordeel van de Raad van Europa, de Europese Unie, Amnesty International en FIDH. De verzoekende partij haar betoog kan gelet op de slechts algemene formulering echter niet overtuigen. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij de situatie in de regio Abchazië en de dreiging van Rusland aanhaalt. Zij maakt ook hiermee niet aannemelijk, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat de loutere verwijzing hiernaar zou (kunnen) volstaan om in haar hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Georgië. Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat er in Georgië sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. De (uitvoering van de) maatregelen die in Georgië werden/worden genomen, zijn niet perfect, maar ook niet louter theoretisch. Noch haar betoog, noch de algemene informatie die de verzoekende partij naar voren schuift, overtuigt bijgevolg dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn. In het licht van de door de verzoekende partij geuite kritiek is het belangrijk hierbij nog aan te stippen dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut.

Er kan uit het voorgaande worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.1.2. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partij zelf toe om in haar individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Zij slaagt hierin evenwel niet. De verzoekende partij toont niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij persoonlijk geen enkele concrete poging ondernam om de bescherming van de nationale autoriteiten in te roepen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om beroep te doen op nationale beschermingsmiddelen. Zij gaf doorheen haar verklaringen aan zelf nooit persoonlijk met de politie te hebben gesproken over haar situatie, haar problemen en de doodsb bedreigingen door de familie van F. Zij verwijst enkel naar het contact met A., de buurvrouw van F., waarover haar verklaringen overigens niet uitvoerig zijn (NPO A.N., p. 5 en 6). De verzoekende partij heeft dan ook zelf nooit officieel klacht ingediend tegen haar bedreigers en ook nooit een verklaring afgelegd bij de politie. De verzoekende partij verklaart dat de politie wel de dood van S. was komen onderzoeken en dat diens familie toen ondervraagd werd, maar dat zij zelf niet bevraagd werd door de politie. Evenmin contacteerde de verzoekende partij de politie echter op eigen initiatief over de doodsb bedreigingen. Zelfs na de moordaanslag op V.K. heeft zij nooit met de politie gesproken (NPO A.N., p. 7). Nochtans sprak V. K. met de politie nadat hij beschoten werd, werd er een verslag opgemaakt en is het onderzoek nog lopende (NPO A.N., p. 7 en 8). Uit het geheel van haar verklaringen blijkt uiteindelijk dat de verzoekende partij zelf nooit op ook maar enig

moment officieel de politie heeft gecontacteerd over haar persoonlijke situatie in een concrete poging bescherming te zoeken. Nochtans zou de verzoekende partij als bruidegom van F. de rechtstreekse oorzaak zijn van de moord op S. en de moordpoging op V. K. (NPO A.N., p. 4 en 5). De verzoekende partij kan haar nalaten niet verschonen door te verwijzen naar een gesprek met een klasgenoot, werkzaam bij de politie, die vertelde dat als zij een klacht wilde indienen tegen iemand zij dan ook bewijsstukken moest voorleggen (NPO A. N., p. 6). Dergelijke beperkte handelingen van de verzoekende partij stroken niet met een ernstige persoonlijke poging om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen, zoals van haar redelijkerwijze kon worden verwacht. Geconfronteerd met de vaststelling dat het verbazend is dat zij gezien deze situatie nooit zelf met de politie gesproken heeft, luidt het antwoord van de verzoekende partij louter dat V. K. wel klacht heeft ingediend en dat zij niet meer met hen gesproken heeft omdat zij de situatie wilde vermijden (NPO A.N., p. 7). De verzoekende partij toont dan ook niet aan de nodige informatie te hebben aangereikt, zodat zij de autoriteiten ook niet kan verwijten niet (voldoende) te hebben opgetreden. Het totale gebrek aan eigen initiatief en interesse duidt niet enkel op de afwezigheid van persoonlijke inspanningen om nationale bescherming te bekomen, het doet overigens ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de doodsb bedreigingen op zich, minstens aan de ernst ervan.

Voorts legt noch de verzoekende partij, noch V.K. ook maar enig document neer over het politieonderzoek, noch politieverhoren hoewel deze wel konden worden opgevraagd, hetgeen de verzoekende partij naliet (NPO A. N., p. 8 en 9). Nochtans antwoordde de verzoekende partij op de vraag of zij over iets van documenten beschikken, bijvoorbeeld een verslag van de politie naar aanleiding van de zelfmoord van S.: "Normaalgezien wel, daarover moest ik ook navragen, normaalgezien zou het niet moeilijk zijn dat te verkrijgen." Dat er geen tijd was om documenten te verzamelen, zoals de verzoekende partij als verklaring aanhaalt, kan niet overtuigen. Zoals opgemerkt, was er reeds voldoende tijd om de nodige regelingen te treffen vanuit België. (NPO A. N. p. 9). De verzoekende partij verklaart tevens, op de vraag of V. K. toen hij beschoten werd zelf aan de politie heeft uitgelegd waarom hij beschoten werd en wat de situatie was met F.: "ja hij heeft zoals ik weet uitgelegd waarover het ging". V. K. vertelt eveneens dat hij na de dood van S. ondervraagd werd door de politie. Hij geeft aan toen alles te hebben verteld en dat ze de zaak zouden onderzoeken (administratief dossier, deel 6, notities persoonlijk onderhoud V. K., 22 september 2022, (hierna afgekort: NPO V. K. p. 6 en 7). De verklaringen over het zogenaamd lopende politieonderzoek blijven echter bij louter blote beweringen. V.K. laat optekenen dat zijn advocaat waarschijnlijk wel documenten heeft over het lopende politieonderzoek en de politieverslagen die na zijn verhoren in het ziekenhuis werden opgemaakt (NPO V. K., p. 9 en 12), maar hij of de verzoekende partij legden deze niet voor. Verder verklaarde V. K. dat de vrouw van S. het expertiseverslag heeft dat naar aanleiding van de dood van S. door de politie werd opgesteld, maar ook dit werd niet voorgelegd (NPO V. K., p.7). Dat geen ondersteunende bewijsstukken worden voorgelegd hoewel deze wel voorhanden zouden zijn, is weinig ernstig.

V. K. verklaarde dat hij wel over een Georgisch medisch attest van het schietincident beschikte, maar dat dit document in het opvangcentrum gestolen werd uit zijn locker. Echter, bij nadere bevraging bleek het slechts om een afdruk van een Messenger foto te gaan die hij eenvoudig opnieuw kon bekomen van zijn vrouw, maar ook dit heeft hij nagelaten (NPO V. K. p. 4 en 5). Het doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij en van V. K. dat geen van beiden ook maar enige moeite hebben gedaan om bewijsstukken op te vragen bij de politie of eenvoudigweg bij de advocaat van V. K. In die zin kan er opgemerkt worden dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-Generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. In casu vereist de medewerkingsplicht van de verzoekende partij dat zij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot haar asielmotieven en de beschermingsmogelijkheden die zij in eigen land aangesproken heeft. Uit het geheel van de door haar afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Bovendien impliceert het ontbreken van enig document of bewijsstuk dat alle geloofwaardigheid in haar verzoek afhangt van haar verklaringen die bijgevolg coherent en gedetailleerd dienen te zijn, wat niet het geval is (zie ook *infra*). Het totale gebrek aan interesse en initiatief op dit vlak doet de geloofwaardigheid van het relaas wankelen.

Voorts verklaart de verzoekende partij dat zij nooit een advocaat heeft gecontacteerd, dat zij inderdaad wel iemand kon vinden die bijstand kon verlenen maar dat dit naar haar mening gewoon geen zin had omdat zij niets zou bereiken, en dat zij evenmin een organisatie of NGO heeft aangesproken dat de rechten van vrouwen beschermt gelet op de situatie van F. (NPO A. N., p. 9). Verder weet zij niet of V. K. een advocaat had (NPO A. N. p. 8). Zij dacht van niet, terwijl V. K. verklaart dat hij wel degelijk een advocaat onder de arm had genomen nadat hij werd beschoten (NPO V. K., p. 9). Het is opmerkelijk dat de verzoekende partij dit niet wist en dat, gelet op de stelling dat zij de oorzaak van het schietincident zou zijn, zij niet meer interesse toont in de situatie van V. K. Andersom is er evenmin interesse: V. K. verklaart ook niet te weten of de verzoekende partij een advocaat heeft en het ook niet gevraagd heeft (NPO V. K., p. 12). Deze desinteresse

valt niet te rijmen met de verwijzingen van V. K. naar het onderzoek dat hij zelf samen met zijn advocaat geïnitieerd zou hebben en dat nog lopende zou zijn. De verzoekende partij en V. K. verbleven ten tijde van hun persoonlijk onderhoud ruim zes maanden samen in een Belgisch opvangcentrum, terwijl er in Georgië een politieonderzoek over hun zaak aan de gang zou zijn. Er mag dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij op de hoogte zijn van het feit of zij al dan niet een advocaat hebben.

De verzoekende partij en V. K. haalden verder verschillende redenen aan waarom zij geen politieklacht hadden ingediend, maar hun verklaringen hierover zijn bijzonder vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde de verzoekende partij dat er verschillende kennissen van de familie van F. bij de politie werken en dat een klacht indienen daardoor geen zin heeft. Het hoofd van de politieafdeling van Telavi was een lid van de familie, zo stelt zij. Ook de ondervoorzitter van de burgemeester zou een familielid van hun bedreigers zijn (NPO A. N., p. 5 en 6). De verzoekende partij, noch V. K. kent deze personen evenwel bij naam en de verzoekende partij is zelf nooit met hen in contact gekomen. Ook zou zij deze informatie louter vernomen hebben van haar vroegere klasgenoot U. die politieagent is (NPO A. N., p. 6; NPO V. K., p.7). De verzoekende partij kan het gebrek aan initiatief om stappen te ondernemen dan ook niet goedpraten door te verwijzen naar zulke geringe mondeling informatie. Ook legden de verzoekende partij en V. K. tegenstrijdige verklaringen af over de precieze positie van het betreffende familielid dat hoofd bij de politie zou zijn. De verzoekende partij meende dat hij het hoofd van de politie afdeling van Telavi is (NPO A. N., p. 5 en 6), terwijl V. K. verklaarde dat hij het hoofd is van de regionale afdeling Akhmeta. Volgens V. K. ressorteert de afdeling Akhmeta onder de afdeling van Telavi (NPO V. K., p.7 en 8). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt V. K. dat zowel de afdelingen Telavi als Akhmeta behoren tot één regionale politie afdeling (NPO V. K., p.8). Niettemin dient besloten te worden dat de verzoekende partij en V. K. geen eenduidige verklaringen aflegden over de precieze positie van dit betreffende familielid, laat staan over diens machtsinvloed ten aanzien van hun zaak, wat de aannemelijkheid van hun verklaringen hierover aantast. Geen van beiden biedt een aannemelijke verschoningsgrond voor het gebrek aan initiatief om nationale bescherming in Georgië te krijgen.

Ter staving van haar verzoek legden de verzoekende partij en V. K. hun Georgische paspoort neer. V. K. bracht daarnaast ook zijn rijbewijs en een Belgisch medisch attest van 31 mei 2022 bij waarin zijn verwondingen werden beschreven door dokter S. D. De paspoorten en het rijbewijs van V. K. staven hun identiteit en Georgische nationaliteit, elementen die op zich niet betwist worden en die dus niets afdoen aan de gedane vaststellingen omtrent hun asielmotieven. Voorts dient aan het neergelegde medisch attest waarin de verwondingen van V. K. worden vermeld en waarin wordt verwezen naar de verklaring hiervoor van V. K., een passend gewicht te worden toegekend. In het attest staat beschreven dat V. K. twee littekens heeft, één van 1,5 cm en één van 6 cm lang. De arts noteerde dat de wonde volgens de verklaringen van V. K. te wijten is aan geweerkogels in de onderrug, opgelopen in Georgië. Uit het medisch attest kan echter an sich geen causaal verband worden afgeleid tussen de omstandigheden waarin V. K. zijn verwondingen zou hebben opgelopen en zijn relaas. Het attest op zich vormt geen bewijs dat de verwondingen een rechtstreeks gevolg zouden zijn van de door hem of door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Gelet op al deze elementen, kan aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht worden gegeven. Volledigheidshalve dient benadrukt dat het gegeven dat een persoon littekens heeft die voortvloeien uit bepaalde gebeurtenissen niet automatisch leidt tot het besluit dat deze verzoeker in zijn land van herkomst onderworpen werd aan handelingen die aanleiding dienen te geven tot het toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het is immers aan de verzoeker om internationale bescherming om zicht te bieden op de omstandigheden die hebben geleid tot deze verwondingen én, in casu, ook aan te tonen dat aan de verzoekende partij en V. K. geen effectieve rechtsbescherming geboden kon worden voor de feiten die zich hebben voorgedaan, waarin zij evenwel niet slagen. Ook dit medisch attest verandert dus niets aan de reeds gedane vaststellingen.

Niettegenstaande voorgaande vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, kan, zoals hoger reeds aangestipt, internationale bescherming hoe dan ook slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Zelfs al wordt de verzoekende partij haar vrees aannemelijk bevonden, vloeit uit het voorgaande voort dat dan nog uit niets blijkt dat het haar dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

Ook met haar betoog in haar verzoekschrift maakt de verzoekende partij niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij verwijst naar de algemene situatie, de corruptie die hoogtij viert, de macht van de familie van F., en zij meent dat de bedreigingen en het geweld waarvan zij, V. K. en S. het slachtoffer zijn geworden, aantonen dat hun aanvallers de macht hadden om straffeloos te handelen. Het lijkt erop dat de familie van F. veel te machtig is voor de politie of rechters om haar, V. K. of S. te beschermen, zo poneert de verzoekende partij.

De verzoekende partij verliest doorheen haar betoog echter uit het oog dat zij niet aantoonst enige concrete inspanning te hebben gedaan om nationale bescherming te bekomen. Dit blijkt noch uit haar verklaringen, noch uit haar verzoekschrift of aanvullende nota. Zij toont niet aan persoonlijk en concreet te hebben

geprobeerd om bescherming te zoeken, laat staan dat zij een klacht heeft ingediend. Ook met haar betoog in haar verzoekschrift of aanvullende nota slaagt zij er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor het gebrek hieraan. Zij poogt de invloed van de familie van F. op politie of rechters te schetsen, doch is hierin opnieuw geenszins concreet. Het blijft wederom slechts bij algemene theorieën waarbij zij haar gebrekkige kennis over deze personen die naar voren kwam tijdens haar verklaringen niet opvult. De verzoekende partij kan niet overtuigen van het feit dat familie van F. of hun kennissen bij de politie werken of hebben gewerkt, laat staan dat zij hierdoor geen beroep zou kunnen doen op de Georgische politie. Zij overtuigt niet met concrete argumenten hoe haar beschermingsmogelijkheden in Georgië hierdoor zouden worden beperkt, laat staan belemmerd. De verzoekende partij kan haar gebrek aan handelen of haar desinteresse niet afwentelen op het gedrag van de autoriteiten. Indien de verzoekende partij de autoriteiten niet op de hoogte brengt van de ten aanzien van haar gepleegde feiten of bedreigingen, kan ze uiteraard ook niet kunnen optreden. Zo bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou (den) kunnen veroorzaken te voorkomen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift poneert dat ook de tussenkomst van een advocaat niets veranderde aan de situatie, staat dit haaks op haar verklaring dat zij nooit een advocaat heeft gecontacteerd. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar zij voorhoudt dat geen onderzoek werd uitgevoerd, terwijl de verzoekende partij eerder onder meer uitgebreid verklaarde dat nadat S. werd neergeschoten, de politie ter plaatse kwam, de gezinsleden werden ondervraagd en een onderzoek werd gestart. Eveneens naar eigen zeggen van de verzoekende partij, sprak ook V. K. met de politie nadat hij beschoten werd, werd er een verslag opgemaakt en is het onderzoek nog lopende (NPO A.N., p. 7 en 8). De verzuchtingen van de verzoekende partij in haar verzoekschrift stroken dan ook geenszins met haar eigen verklaringen waarin zij verwijst naar reeds ondernomen acties en missen bijgevolg de nodige en te verwachten ernst. T

In de mate dat zij meent dat zij bij terugkeer geen hulp meer zal krijgen van de autoriteiten, vooral omdat zij geen huis, geen baan en geen contacten meer heeft, zoals zij nog toevoegt aan haar betoog, kan opnieuw worden aangestipt dat uit de voorgelegde informatie kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het algemeen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming kunnen bieden. Zij toont met dergelijke algemene hypothese niet aan dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming.

De verzoekende partij kan zich dan ook evenmin verschuilen achter een algemene verwijzing naar corruptie, noch biedt het uiten van algemene kritiek en haar ongenoegen soelaas. Het algemene betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift berust hoe dan ook niet op ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Georgische autoriteiten te (trachten te) bekomen en zij maakt niet aannemelijk alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput.

Gelet op het voorgaande, overtuigt de verzoekende partij niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door haar gevreesde problemen geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om haar hulp en/of bescherming te bieden. Zij toont aldus niet aan dat in haar geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zou hebben en zij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen.

4.1.3. Met betrekking tot ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen.

Door te wijzen op de situatie van Abchazië en de Russische dreiging in Georgië, brengt de verzoekende partij geen valabele elementen aan in die zin, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. In de mate dat de verzoekende partij meent dat het niet onmogelijk is dat Rusland binnenkort Georgië binnenvalt, beperkt zij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk profetisch betoog toont de verzoekende partij niet aan dat er ten aanzien van haar zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Volledigheidshalve wordt eveneens gewezen op de gronden van de beschikking in de zaak met rolnummer 285 171 betreffende de verzoekende partij haar schoonbroer, de heer V. K., waarbij ook hij niet als vluchteling erkend wordt en hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus toegekend wordt.

6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen lijkt het dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Het lijkt erop dat de verzoekende partij evenmin aantoont dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 januari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP vraagt uitstel want ze de oproeping voor de terechtzitting niet zou ontvangen hebben. De kamervoorzitter laat ter zitting aan VzP het bewijs zien van de correcte uitnodiging via J-Box en kan het uitstel niet toestaan. VzP wijst erop dat het om een Georgisch dossier gaat en -gezien de evolutie daar naar aanleiding van de laatste verkiezingen- de vele anti-Westerse gevoelens en wetgeving waarmee geen rekening is gehouden. Er is steeds meer geweld. Dit alles dient onderzocht te worden door het CGVS. Ze vraagt de annulering.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde beknopte argumentatie, geen valabele en dienstige elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 november 2024.

Verzoekende partij gaat ter zitting geheel voorbij aan het doel van de vraag tot horen. Een verzoek tot horen heeft als opzet om ter terechtzitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekende partij gaat hieraan echter volledig voorbij en blijft desbetreffend manifest in gebreke. Ze gaat immers niet in het minst, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze licht zelfs niet in het minst toe met welke vaststellingen van de beschikking zij het niet eens is, laat staan waarom.

Verzoekende partij beperkt zich ter zitting immers, bij monde van haar advocaat, tot het zeer algemeen betoog dat het om een Georgisch dossier gaat -hetgeen inderdaad correct is- en dat gezien de evolutie naar aanleiding van de laatste verkiezingen, de vele antiwesterse gevoelens en wetgeving er steeds meer geweld is in Georgië, waarmee volgens haar geen rekening is gehouden waardoor alles dient onderzocht te worden door het CGVS en de beslissing dus dient te worden vernietigd.

Ze betreft haar algemene opmerkingen, die ze niet met informatie staaft, echter niet in het minst op de beschikking, en doet hiermee geenszins afbreuk aan hetgeen hierin concreet en omstandig omtrent de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld en geoordeeld.

Bovendien ligt er geen informatie voor waaruit kan worden afgeleid en verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat er in Georgië heden, gezien de evolutie naar aanleiding van de laatste verkiezingen en antiwesterse gevoelens en wetgeving en het toenemend geweld zoals zij het op algemene wijze beschrijft, sprake is van een veralgemeende vervolging ten aanzien van Georgische burgers, bij verblijf in of bij terugkeer naar het land na enige tijd van verblijf in het buitenland/afwezigheid in het land.

Verzoekende partij dient, zo wordt benadrukt, de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming evenwel *in concreto* aannemelijk te maken. Zij blijft hiertoe echter in gebreke, zoals eerder in de beschikking werd vastgesteld en haar algemene argumentatie ter zitting is geenszins van aard anders te doen besluiten. Met haar algemene opmerkingen ter zitting, die ze dus niet met informatie ondersteunt, toont verzoekende partij geenszins aan dat zij, wat haar persoonlijke/individuele situatie betreft, in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier aldus, op voormelde algemene wijze, in gebreke.

Aangezien verzoekende partij op de zitting niet in het minst concreet ingaat op de gronden van de beschikking, laat staan hiertegen enige dienstige repliek inbrengt, blijven de in de beschikking van 13 november 2024 gedane vaststellingen onverminderd overeind. Benadrukt wordt dat verzoekende partij ter zitting op geen enkel moment en geen enkele manier ingaat op de inhoud van de beschikking. Ze laat de hierin omstandig uiteengezette inhoudelijke vaststellingen op grond waarvan wordt besloten dat zij geen nood aan internationale bescherming aantoont volledig ongemoeid. Ze doet niet de minste poging of moeite om de gronden van de beschikking inhoudelijk te verklaren, ontkrachten of weerleggen. Haar betoog is zodoende doelloos, minstens zinloos en lijkt er enkel op gericht de beroepsprocedure nodeloos te verlengen.

Verzoekende partij brengt geen element bij in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet gelet op het voorgaande dan ook geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 13 november 2024 opgenomen grond. Ingevolge het geheel van de vaststellingen wordt verzoekende partij niet erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijfentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS

